

Cam Misket

– BENGÜL.A. · 01 Ağustos 2020

Fatma, telefonun alarm sesiyle irkilerek uyandı. Alarmı erteleyip yeniden uykuya dalmak isterken, sol tarafında yatan yabancıyı gördü. Geceyi hatırladı birden. Doğruldu ve yanında yatan genç adamı sertçe dürttü.

-Hey kalk. Kalk arkadaşım. Otel mi sandın burayı?

-Hıı...

-Kalk dedim. İşim gücüm var!

-Günaydın.

Ters ters baktı yabancıya.

-İstiyorsan bir kahve yaparım.

-İyi olur.

Kısa sürede elinde kahve fincanıyla yaklaştı adama.

-İç ve mümkünse hemen git!

-Ama Fatoş!

-Ne var?

-Neyin var senin böyle? Oysa gecemiz güzel geçti sanıyordum.

-Tamam, evet gece güzeldi. Ama hepsi bu. Şimdi izinle duşa gireceğim. Giderken kapıyı çekmeyi unutma.

Aniden geri dönerek;

-Ha bir de! Sana güvenebilirim değil mi? Zaten işe yarar pek bir şey yok. Birkaç heykel var. O da senin işine yaramaz.

-Yok, olur mu? Çok yaratıcı buldum heykellerini.

Fatma cevap vermedi. Kapıyı çekti ve duşa girdi. Genç adam, kızın bu halinden afallamış halde kahve fincanını bir köşeye kızarak bıraktı. Hızla giyinip, ayakkabılarını eline alıp, evi terk etti.

Duştan çıkınca, salonu gözden geçirdi. Adamın orada olmadığını anlayınca rahat bir nefes aldı.

“Oh! Nihayet yalnızım. Ne harika bir gün.”

Dolaptan çıkardığı yeşil bir kazak, aynı renkte kareli mini bir etek giydi. Uzun siyah pardösüsünü ve yeşil atkısını alarak, çantası kolunda kapıyı kilitledi.

Yürürken, her zaman uğradığı iki sokak ötedeki şirin, küçük kafeye girdi. Buranın atmosferi ona huzur veriyordu. Geldiğini gören genç garson, kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

-Hoş geldiniz Fatoş Hanım.

-Hoş buldum. Bir tane espresso lütfen!

-Hemen getiriyorum.

Bakışlarını caddeye çeviren Fatma, gelip geçenleri izlemeye başladı.

“Ne kadar mutlu ve aynı zamanda mutsuzlar!” Diye düşündü.

Ardından yan tarafta oturan bir çiftte takıldı gözleri. Kadın adama bir şeyler anlatmaya çalışırken, adam dinliyormuş rolü yapıyordu.

-Aşkım sen beni dinlemiyorsun ama...

-Efendim hayatım. Ne demiştin?

-Hiç boş ver. Ne yapalım bugün?

-Bilmem ki. Sen bilirsin.

Fatma'nın onları izlediğini fark eden kadın, yanındaki adama iyice sokuldu. Bu hali sezen Fatma, bir an onlara tiksintiyle karışık öfkeyle bakıp “İkisi de harika rol yapıyor.” Diye düşünüp başını çevirdi.

-Buyurun... Her zamankinden Fatoş Hanım.

-Teşekkürler.

Garson bir süre başında bekleyince;

-Bir şey mi vardı?

-Şeyy... Fatoş Hanım, sizi uzun süredir burada görüyorum. Her gün gelir gidersiniz. Nasıl desem ki. Beni yanlış anlayacağınızdan korkmasam...

Sözünü yarıda kesen Fatma;

-Ne söylemek istiyorsunuz? Beni beğendiğinizi mi?

Böyle bir tepki beklemeyen genç garson şaşkın bakışlarla;

-Aaa! Evet.

-Peki, teşekkürler.

Birden aklına geç kaldığı gelince hızla kafeden ayrıldı. Okula varınca kampüste yine onlarla karşılaştı.

-Fatoş ne haber?

“Bir de sırtıyor utanmadan!”

-Bebeğim, Fatoş sen hala orada mısın?

“Evet. Oradayım geri zekâlı!”

-Hayatta bu gibi olaylar doğal karşılanmalı değil mi?

İkisine de tiksintiyle bakıp, yüzüne taktığı bir gülümsemeyle;

-Evet öyle!

Hızla dersin olacağı amfiye girdi. Üçüncü sırada oturan Selma'nın yanına oturdu.

-Nihayet geldin. Ders başlamak üzere.

-Anca gelebildim.

-Ne oldu? Rengin solmuş gibi.

-Yok, bir şey. İki gereksizle karşılaştım da!

-Ne yüzüzlük. Bari eski sevgiline saygı duy. Aldat! Üstüne hiç bir şey olmamış gibi davran.

-Her neyse. Hiç umurumda değil.

-Peki, Fatma'cığım sen iyi ol da.

-Ne Fatma'sı. Rica ederim. Fatoş demeyi hiç bırakma. Hiç sevmem zaten. O ne öyle köylü kadını ismi!

-Peki canım, af edersin.

Ders bitiminde iki kız kol kola caddede yürürken, yağmur çiselemeye başladı.

-Şurada bir yerde otursak mı?

-Olur.

Kafeye girince;

-İki çay lütfen. Dedi Selma.

-Ayy! Ne çayı ya. Espresso lütfen.

Bir süre hiç konuşmadan oturdular karşılıklı. Sessizliği Fatma'nın sesi bozdu.

-Biliyor musun bir hayranım var.

-Kimmiş?

-Bizim evin oradaki kafede çalışan garson çocuk.

-Nasıl biri anlatsana. Yakışıklı mı?

-Evet oldukça.

-Eee. Anlat hadi.

-Eesi beni beğendiğini söyledi.

-Sen ne dedin?

-Hiç!

-Hiç mi?

Telefonun titreşimiyle konudan sıyrıldılar. Fatma ekrana bir süre gözünü ayırmadan baktı. Sonra yavaşça kulağına götürdü.

-Alo?

-Alo! Fatma, kızım.

-Evet!

-Kızım. Ah yavrum babanı... Babanı kaybettik.

-...

-Alo! Fatma'm! Güzel gözlüm. Orada mısın?

-Buradayım.

-Ah ben ne yaparım şimdi. Ah bir başıma kaldım!

-Nasıl oldu?

-Kalp krizi. Baban uzun zamandır hastaydı biliyorsun.

-Evet!

-Gelmeyecek misin kızım?

-Gelmeye çalışacağım.

-Gelmeye çalışacağım ne demek! Senin aklın başında mı? Baban öldü diyorum. Hiç mi hakkı yoktu sende?

-Anne!

-Ne anne ne! Sen bizi sildin ya sebepsiz yere. Biz seni hiçbir zaman silmedik babanla.

-Anne tamam. Uzatma geleceğim.

-Ah yavrum benim gel. Beni yalnız bırakma.

Telefonu usulca bıraktı masaya.

-Ne oldu Fatoş?

-Babam ölmüş.

-Ah öyle mi? Başın sağ olsun. Çok üzünçlü bir olay bu canım.

-Öyle.

-Ne yapacaksın? Bursa'ya gideceksin herhalde.

-Herhalde.

-Tamam güzelim. Ben hep yanındayım unutma. Bak şimdi aklıma geldi. Bizim çocuklar sinemaya davet etmişlerdi. Şimdi gitmesem ayıp olur. Sana da gel derdim ama abes kaçır böyle bir durumda.

-Git canım sen. Eğlenmene bak!

-Seni de böyle bırakmak içime sinmiyor ama. Bak ara mutlaka beni merakta bırakma.

-Olur.

-Peki. Görüşürüz! Deyip koşar adımlarla uzaklaştı. Ardından acı bir gülüşle bakan Fatma da kalktı. Kasaya uğrayıp hesabı ödedi ve

-Bu iğrenç türkü de ne? Başka şarkı mı kalmadı? Deyip çıktı.

Eve giderken yağmur gittikçe şiddetlenmiş sağanağa dönmüştü. Herkes, koşa koşa sığınacak bir yer ararken, Fatma aksine yağmurun kollarına bıraktı kendini. Hoşuna gitmişti ıslanmak. Hatta yolu uzatmak için park tarafına geçti. İleride büyük bir ağacın altında oynayan, beş altı yaşlarında bir erkek çocuğu gördü.

“Çocuk !” Diye seslendi. Çocuk hiç oralı olmayınca;

“Çocuk sana diyorum. Bakar mısın?”

Başını ani bir hareketle çeviren çocuk, kötücül bakışlarını kıza yöneltti.

-Çok yağıyor. Hasta olacaksın. Annen, baban nerede? Söyle seni götüreyim.

Çocuk hiç ses çıkarmadan sadece baktı. Yavaşça çocuğa yanaşıp, elinden tuttu. Birlikte yürümeye başladılar.

-Hadi ama söyle. Evin nerede? Aç mısın? Söylesene canım. Annen nerede?

Fatma hiçbir yanıt alamayınca sustu. Yağmurda ıslanmayı hiç dert etmeden yürümeye devam ettiler.

Kafenin oradan geçerken, onları fark eden genç garson, ceketini alıp bu kez kararlı adımlarla takip etmeye başladı. Fatma ve çocuk eve geldiler. İkisi de sırlı sıklamdı.

-Seni soymak lazım. Üşütürsün böyle. Bakma bana öyle.

Bu bakışta Fatma'yı ürküten bir şeyler olsa da çocuktan kurtulmak yerine, onu evine hayatına aldı.

-Gel çıkaralım üzerini.

Az sonra kapı vurulunca paniğe kapıldı Fatma. “Ya annesi yanında polisle geldiyse, ya kendisini suçlarsa.” Kapı daha şiddetle çalmaya devam ediyordu. Korkarak kapıya yanaştı ve usulca açtı. Karşısında, yüzünde içten sıcak gülüşüyle garson genç duruyordu.

-Özür dilerim. Korkuttum galiba.

-Yok yok. Sadece çok ıslandık da. Yani ıslandım.

-Girebilir miyim?

-Aslında çok da uygun bir zaman değil.

-O kimdi?

-Kim?

-Yanındaki küçük çocuk.

-Ah o mu? Küçük kardeşim.

-Öyle mi? Tanışmak isterim.

-Dediğim gibi, daha sonra.

-Öyle mi peki!

-Görüşmek üzere. Diyerek kapıyı kapattı.

Çantasında her daim taşıdığı ufak misketini çıkarıp çocuğa gösterdi.

-Bak bu benim çocukluğumdan kalma. Tek masum o belki de. Şimdi öyle değil. Her şey bambaşka.

Yere bakarak uzun uzun düşündü Fatma. Birden yüzünü kaldırıp çocuğun gözlerinin içine baktı.

-Senin baban var mı?

-...

-Benim var. Daha doğrusu vardı. Öldü! Ama ben hiç üzülmedim. O kötü. Çok kötü. Küçükken ben... O adam bana kötülük yaparken... Gördü. Ama görmezden geldi. Neyse, boş verelim bunları. Eminim senin baban harika bir babadır. Hiç şüphesiz değil mi? Al bak oyna hadi.

-Çocuk yavaşça elini uzatıp misketi aldı. Aldığı gibi de fırlatıp attı.

-Neden yaptın bunu?

Çocuk o kötücül bakışlarını tekrar kıza sabitleyip, öylece bir heykel gibi durdu.

-Konuşsana! Dilini mi yuttun? Kötü sen de kötüsün. Hepiniz kötüsünüz. Seni neden alıp evime getirdim ki? Yürü ailene teslim edeceğim seni.

Dışarıda hala yağmur vardı. Koşa koşa en yakın karakola ulaştılar. Çocuğu kapıda bırakıp hızla uzaklaştı. Bir ağacın arkasına saklanıp olacakları izlemeyi bekledi. Polisler çocuğu fark edince üç saattir içeride bekleyen anne ve babasına haber verdiler. Koşarak gelen kadın, ağlayarak kollarını çocuğa uzattı. Çocuk yine sessizdi. Anne babasının ortasında evlerine doğru yürüyüp gitti. Fatma çantasını karıştırdı. Ama misketi bulamadı. Sıkıntılı bir yüzle eve vardığında her yerde misketi aradı. Ama yoktu. Salonun ortasında oturup ağladı. Sabaha kadar orada yerde yattı.

Gün ısrır ışımaz ilk işi valizini hazırlamak oldu. Dışarıda dünkü havadan eser yoktu. Aşağıya indiğinde kendisini daha iyi hissetti. Kafenin önünden geçerken içeriye bir bakış attı. Bakışını gören garson çocuk başını başka bir yöne çevirdi.

Fatma; sağında duran çöp bidonuna boynundaki yeşil atkıyı çıkarıp attı. Yol boyunca, ileride bir çöp bidonu daha vardı. Ona da elindeki valizi hiç tereddüt etmeden fırlattı. Kendini çok hafıflemiş hissetti. Ana caddeye çıktığında bir taksi çevirdi.

-Nereye abla?

-Otogara!

Bir süre dışarıyı seyre daldı. Birden aklına bir şey geldi. Çantasını aceleyle açtı. Uzun uğraşlardan sonra aradığını buldu. Derin bir nefes aldı. Avucunda sıkıca tuttuğu cam miskete tebessümle baktı yol boyu.